

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som jeg sagde før, er Danmark af den opfattelse, at den bedste måde, vi kan hjælpe de katastroferamte lande på, er med direkte nødhjælp og genopbygningsindsats i de direkte berørte naturområder. Det tror vi er den mest målrettede indsats.

Så er der fra en kreds af lande rejst det forslag, at man kunne lave en sådan midlertidig pause for betaling af afdrag på landenes gæld. Så hr. Keld Albrechtsen må rette sit spørgsmål til de lande, der har stillet forslaget. Jeg har bare tilkendegivet her, at kommer det op og kan der blive bred enighed om det, så vil Danmark støtte sådan et forslag. Men det er altså andre, der er kommet med det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen, sidste spørgsmål.

Kl. 13.45

Keld Albrechtsen (EL):

Men nu er jeg jo nødt til at rette spørgsmålet til den statsminister, som jeg har adgang til at stille spørgsmål til. Sådan er det. Og vi kan jo have gensidig glæde og fornøjelse af, at det er sådan.

Jeg vil godt spørge statsministeren: Glæder det i virkeligheden ikke statsministeren, at den diskussion nu er fremkommet på den internationale scene, således at Danmark kan få mulighed for at gå ind og påvirke den diskussion og præge den i retning af at få slettet gælden for de fattigste lande? For nu er det, som om statsministeren lægger lidt afstand til det og siger, at det er nogle andre lande, der har stillet et forslag.

Jeg ville meget hellere have, hvis vi havde en statsminister, der sagde: Det er et rigtig godt forslag at bygge videre på, men det skal gøres bedre, det skal være en gældssletning, og det skal også være for de andre fattige lande.

Glæder det ikke statsministeren, at den diskussion er kommet op, og at vi får mulighed for at komme ind på banen internationalt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det, mødet drejer sig om, er jo altså: Hvad kan man gøre i forhold til de lande, der er blevet ramt af naturkatastrofen? Og det er jo derfor, det er det, der bliver diskuteret. Og som sagt kan vi støtte forslaget. Hvis der i øvrigt kan blive bred enighed om det, så er vi med på det.

Når det gælder gældslettelser generelt, er regeringens holdning den, som jeg nu har redegjort for i flere omgange, at der kan være fornuft

i at gå ind med egentlige gældslettelser for de fattigste udviklingslande, hvis man kombinerer det med en fornuftig økonomisk politik i de pågældende lande; så er der et langsigtet perspektiv i det. Og det deltager Danmark jævnt hen i. Det ved hr. Keld Albrechtsen også.

Så tror jeg i tillæg til det også, at det er fornuftigt, at sådan nogle ting foregår efter et internationalt regelsæt, sådan at det er de samme principper, der så vidt muligt bliver fulgt hele vejen rundt.

Søren Søndergaard (EL):

Når tingene bevæger sig i ring, kan det jo være, fordi folk, der får gode svar, bliver ved med at stille de samme spørgsmål; der kan jo også være en anden årsag: at folk, der stiller spørgsmål, ikke får nogle særlig gode svar og derfor bliver nødt til at gentage spørgsmålene.

Lad os nu f.eks. tage spørgsmålet om Indonesien, som er et af de lande, der er berørt. 25 pct. af Indonesiens eksportindtægter, det, Indonesien får ved at sælge til udlandet, går til at afdrage på gælden. Det svarer til syv gange så meget, som Indonesien samlet bruger på sin uddannelsessektor. Det er jo helt åbenlyst, at for det land, er det en møllesten om halsen.

Derfor handler det jo ikke om at sige, at i et år eller to eller tre skal de ikke betale afdrag på gælden; det er måske fint nok i forhold til den aktuelle katastrofe, men i forhold til at gøre landet i stand til at imødegå kommende katastrofer er der jo behov for en permanent ordning.

Jeg tror ikke, man kan karakterisere Indonesien som et af de allerfattigste ulande. Hvad er grunden til, at statsministeren ikke vil være med til at arbejde for, at netop f.eks. Indonesien og andre lignende lande får en permanent ordning, hvor man laver en aftale om, at de bruger det, de sparer, til noget mere fornuftigt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu tror jeg rolig, man kan sige, at der er andre lande, som har flere penge i klemme i forhold til Indonesien, end Danmark har, og det er vel naturligt nok, at de, der har flest penge på højkant, også er dem, der er mest optagede af, hvordan sådan en ordning bliver lavet.

Jeg kender ikke de pågældende landes overvejelser, det vil jeg slet ikke gå ind i, men fuldstændig uden sammenhæng med det her vil jeg bare sige, at det, jeg selv kunne tænke mig til, er jo, at hvis man sådan generelt siger, at nu går man bare ud sådan og sletter gæld, så kan det jo